

Behind
The Scene

เรื่องเล่าจากหมอ

อ.พญ.จิราภรณ์ อรุณากูร
กุมารแพทย์ด้านเวชศาสตร์วัยรุ่น ภาควิชากุมารเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ด้วยศรัทธา..

และความกล้าหาญ

ขณะศึกษาต่อที่ต่างประเทศผู้หญิงวัยนี้ได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุม
ในงานๆ หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพวัยรุ่น สิ่งที่เราสัมผัสประทับใจที่สุด คือ ช่วงหนึ่งขอมงานประชุมได้มีการเชิญเด็กวัยรุ่นที่ติดเชื้อ
HIV ขึ้นมาพูดคุยและเล่าประสบการณ์ชีวิตให้ฟังค่ะ

ตอนแรกผู้เขียนก็นึกว่า การเขียนเด็กๆ เหล่านี้มา คงจะมีผ้าคาดหน้า สวมหมวก ใส่แว่นเพื่อปิดบังอำพราง หรืออาจจะหันหลังให้สัมภาษณ์ตามสไตล์ไทยแลนด์แบบบ้านเรา แต่เปล่าเลยคะ เด็กวัยรุ่นเก๋อบลิคนเดินขึ้นไปบนเวทีอย่างสง่าผ่าเผย พร้อมด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแจ่มใส ที่เล่นเอาผู้เขียนถึงกับงงๆ ไปในตอนแรก..

วันนี้ผู้เขียนจึงขอแบ่งปันประสบการณ์ที่น่าประทับใจที่ผู้เขียนได้เรียนรู้ จากคุณครูตัวน้อยเหล่านี้ละกันนะคะ ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่า หลายๆ อย่าง คงจะเป็นประโยชน์กับท่านผู้อ่านไม่มากก็น้อย

เริ่มจากเด็กหนุ่มคนแรก.. เดวิด

เด็กหนุ่มชาวแอฟริกัน-อเมริกันวัย 18 ปี ผู้ซึ่งติดเชื้อ HIV ตั้งแต่แรกเกิด จากแม่ผู้มีเชื้อ เดวิดรับรู้เรื่องนี้ในวันหนึ่งเมื่อเขาเติบโตขึ้น ซึ่งวันนั้น..เขารู้สึกเหมือนโลกทั้งโลกมันพังทลายอยู่ตรงหน้า เดวิดบอกว่า สิ่งที่อยู่ในใจของเขาอยู่เสมอก็คือ..

“ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมมันต้องเกิดขึ้นกับผมด้วย”

เดวิดเล่าต่อว่าในตอนแรกเขาทั้งโกรธและผิดหวังกับคนรอบข้าง ทั้งผู้ที่ทำให้เขาต้องเผชิญชะตากรรมที่เลวร้าย รวมทั้งคนใกล้ชิดที่แสดงอาการรังเกียจเด็ดฉันท แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้น... เดวิดก็เรียนรู้ที่จะเข้าใจโลกมากขึ้น เขาพบว่าในชีวิตของเขา มีทางเลือกอยู่ 2 ทาง ทางแรกคือการกล่าวโทษโชคชะตา และยอมจมอยู่กับอดีต อีกทาง...คือเลือกที่จะทำความเข้าใจ ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นและเดินหน้าต่อไป ซึ่งโชคดี..ที่เดวิดได้เลือกอย่างหลังคะ...

เดวิดบอกว่า สิ่งที่เขาใช้บอกตัวเองอยู่เสมอก็คือ **“ทุกอย่างเกิดขึ้น.. ก็คงจะด้วยเหตุผลบางอย่าง”** ซึ่งในขณะนั้นเดวิดเองก็ไม่รู้จริงๆ ว่ามันคืออะไร แต่ต่อมาเขาก็ค้นพบคำตอบ...

“การมีเชื้อ HIV..ทำให้ผมค้นพบและได้เรียนรู้ถึงความรักที่ยิ่งใหญ่”

หลังจากที่พ่อแม่ของเดวิดเสียชีวิตในขณะที่เขาอายุได้แค่ 12 ปี เขาก็ถูกอุปการะโดยพ่อบุญธรรม ซึ่งเป็นคนธรรมดาทั่วไปไม่ได้มีเชื้อ HIV เดวิดบอกว่า เขาได้เรียนรู้ถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่คนสามารถมีให้กัน แม้ไม่ได้มีความผูกพันกันทางสายเลือด

และด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่นี้เอง..เป็นเหตุผลที่ทำให้เขาเรียนรู้ที่จะมีความรักให้กับคนรอบข้างและเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

เดวิดตัดสินใจเปิดเผยกับสื่อเรื่องการติดเชื้อ HIV และเป็นหนึ่งในคณะกรรมการขับเคลื่อนช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้คนต่างสนใจเรื่องราวชีวิตของเดวิด รวมทั้งแรงบันดาลใจที่ทำให้เด็กหนุ่มคนนี้ลงแรงช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ในชะตากรรมเดียวกัน

ล่าสุด..เดวิดจึงเป็นเด็กหนุ่มที่ได้รับเชิญให้ขึ้นปกนิตยสาร New York Times พร้อมรายละเอียดเรื่องราวชีวิตที่น่าสนใจของเขา

นอกจากนี้เขายังเป็นวิทยากรรับเชิญ บรรยายให้กับพ่อแม่ และเด็กวัยรุ่นตามโรงเรียน รวมทั้งแพทย์ให้มีความเข้าใจต่อเด็กที่ได้รับเชื้อ HIV

เดวิดมีวันนี้ได้ **ก็จากจุดเปลี่ยนของการคิด** ที่ช่วยเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาสนี้ละคะ

ที่สำคัญ การได้เรียนรู้ที่จะมีความรักให้ผู้อื่น ผ่านการได้รับความรักที่ยิ่งใหญ่ จากคนใกล้ชิด เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันให้เดวิดมีวันนี้จริงๆ ค่ะ

บุคคลที่สองที่เผชิญบอยกล่าถึงก็คือลินดา..

ลินดาเป็นเด็กสาวชาวอเมริกัน หน้าตาสะสวย อายุ 20 ปี
ผู้ได้รับเชื้อ HIV ตั้งแต่แรกเกิดเช่นกัน

ลินดาเล่าให้ฟังว่า สำหรับเธอ ความยากลำบากที่สุดของการมีเชื้อ HIV ก็คือ
“ฉันมีความรัก.. แต่ฉันก็ถูกสอนมาให้เชื่อสัตย์กับสิ่งที่ฉันเป็น”

ลินดาก็มีความรักแบบเด็กวัยรุ่นทั่วไปเนี่ยแหละค่ะ และความรักก็ต้องจบลงแทบ
ทุกครั้ง เมื่อเธอตัดสินใจบอกกับคนรักของเธอว่าเธอมีเชื้อ HIV
จากการที่ต้องเสียใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ช่วงหลังๆ ลินดาจึงพยายามที่จะไม่มีความ
รู้สึกพิเศษกับใครอีก

แต่วันหนึ่ง เธอก็ได้พบกับแมทธิว เด็กหนุ่มนักกีฬา หน้าตาดี ซึ่งก็แสดงความสนใจในตัวลินดาอย่างเห็น
ได้ชัด ลินดาเองก็ชอบแมทธิวอยู่ไม่น้อย ทั้งสองสนิทสนมกันมากขึ้นและพัฒนาเป็นความรักในเวลาต่อมา
ซึ่งลินดาบอกว่า นี่คือการรักที่ดีที่สุดเท่าที่เธอเคยประสบมาเลยทีเดียวน...
แต่เรื่องที่น่าเศร้าและยากลำบากก็คือ ลินดาจะตัดสินใจอย่างไรดี กับเรื่องความลับเกี่ยวกับการติดเชื้อ
HIV ของตัวเอง...

เพราะถ้าบอกแมทธิว เธอก็อาจจะต้องสูญเสียแมทธิวไปเหมือนคนอื่นๆ
แต่ถ้าไม่บอก.. เธอก็ต้องทุกข์ใจกับการปกปิดความลับของตัวเองกับคนที่เธอรัก
ในที่สุด.. ด้วยความศรัทธาในความถูกต้อง ลินดาก็ตัดสินใจบอกแมทธิวค่ะ โดยเหตุผลที่ให้

“ฉันรักเขามากพอที่จะรู้ว่า ฉันจะไม่ทำผิดต่อเขา โดยการปิดบังเรื่องที่เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรู้”
“ถ้าคุณมีความรักที่แท้ คุณจะรู้ว่า คุณสามารถที่จะรักคนๆ หนึ่ง ได้เท่าๆ กับที่คุณรักตัวเอง”

ปัจจุบันสองคนนี้คบกันมาได้จะสามปีแล้วค่ะ สองคนช่วยดูแลซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี
โดยเฉพาะแมทธิว เขาได้กลายเป็นคนที่หันมาสนใจและหาความรู้อย่างมากเกี่ยวกับเชื้อ HIV แมทธิว
คอยจည်းและเตือนลินดาให้กินยาอย่างสม่ำเสมอ
แมทธิวมาในงานนี้ด้วยค่ะ และได้ลุกขึ้นพูดในตอนท้ายว่า

**“ผมว่าสิ่งสำคัญเบื้องต้นที่ทุกความรักควรจะมี ก็คือความซื่อสัตย์.. ลินดามีสิ่งนั้นอยู่เต็มเปี่ยม แล้ว
ทำไมผมจะปฏิเสธความรักของผู้หญิงคนนี้ล่ะครับ”**

“ผมรู้วิธีที่จะป้องกันการติดเชื้อ HIV แต่ผมไม่รู้วิธีที่จะไม่รักเธอจริงๆครับ”

และด้วยประโยคนี้.. แมทธิวได้เรียกเสียงปรบมือและน้ำตาจากผู้เข้าชมได้ท่วมท้นเลยละค่ะ

สุดท้ายมาทำความเข้าใจกับโกบีกับนะคะ

โทนี่เป็นเด็กชายอายุ 17 ปี ที่ติดเชื้อ HIV จากการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนสนิท
โทนี่เล่าว่า เขาต้องทุกข์ทรมานมากหลังจากการตัดสินใจเล่าเรื่องราวของเขา
ให้กับเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่โรงเรียนฟัง

แต่แล้วความลับ ก็ไม่มีในโลก..

ไม่นาน ผู้คนในโรงเรียนก็รู้ข่าวการติดเชื้อ HIV ของโทนี่ โทนี่จึงถูกล้อ
โดยเพื่อนๆ ถูกรังเกียจจากเด็กในโรงเรียน หรือแม้กระทั่งจากครูบาง
คน หลายครั้งเขาโดนผู้ปกครองของเด็กหลายคนปฏิเสธให้เขาเข้าใกล้
ลูกหลานของคนเหล่านั้น

โทนี่กลับบ้านไปนอนร้องไห้อยู่หลายครั้ง เคยแม้กระทั่งคิดอยากจะฆ่า
ตัวตาย

แต่แล้ววันหนึ่ง โทนี่ก็คิดและบอกตัวเองได้ว่า

“คนที่รักเรา ยิ่งไงก็จะรักเราไม่ว่าเราเป็นอย่างไร แต่คนที่ไม่ได้รักเรา และรังเกียจเรา ก็ไม่มีคุณค่าพอกับความรักและความใส่ใจของเรา”

“สิ่งที่ดีสิ่งหนึ่งของการติดเชื้อ HIV ก็คือการที่ผมได้รู้ว่าชีวิตของผม ไม่มีเวลามากพอที่จะเสียใจให้กับคนที่ไม่ได้รักผมอย่างแท้จริง”

ปัจจุบัน โทนี่เป็นเด็กที่เรียนดีมากแถมเป็นนักกีฬาด้วย เขาเป็นเด็กอีกคนหนึ่งที่เปิดเผยกับสาธารณชนเรื่องการติดเชื้อ HIV และเป็นหนึ่งในคณะทำงานช่วยเหลือเด็กๆ ที่ต้องเผชิญชะตากรรมแบบเดียวกัน

นี่เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ จากเรื่องราวชีวิตจริงของเด็กๆ ทั้งสิบคน ที่แต่ละคนทำให้ผู้เขียนนึกชื่นชมในความเข้มแข็งและความกล้าหาญจริงๆ ค่ะ

หลังการพูดคุยของเด็กๆ ทั้งสิบคน

ผู้เข้าร่วมประชุม ต่างแย่งกันคว่ำไม้ค้ำกล่าวชื่นชมในศรัทธาและความกล้าหาญรวมทั้งความเข้มแข็งของเด็กๆ เหล่านี้ หลายคนถึงกับหลั่งน้ำตา พร้อมพูดว่า

“พวกเราดีใจ ที่มีเด็กๆ อย่างพวกคุณ..เป็นอนาคตของเรา”

มีศาสตราจารย์คนหนึ่งถึงกับเอ่ยขึ้นว่า “ฉันกำลังมีปัญหามากมายในชีวิตขณะนี้ แต่เมื่อเทียบกับพวกคุณแล้ว มันช่างเป็นเรื่องน้อยนิด ฉันรู้สึกละอายใจที่เข้มแข็งไม่ได้เท่าพวกคุณ วันนี้พวกคุณสอนฉันมากมาย ถึงบทเรียนของการมองและแก้ปัญหาชีวิต พวกคุณน่ายกย่องจริงๆ”

ทุกคนในห้องประชุม ต่างลุกขึ้นยืนและปรบมือให้กับเด็กๆ เหล่านี้อย่างยาวนาน...

ส่วนเด็กๆ ก็ยิ้มรับเสียงชื่นชมเหล่านี้ด้วยความภาคภูมิใจ..

ผู้เขียนไม่มีบทสรุปสำหรับงานเขียนฉบับนี้ค่ะ

แต่หวังว่าประสบการณ์ดีๆ จากคุณครูตัวน้อยๆ ของผู้เขียนในวันนั้น คงจะเป็นแรงบันดาลใจ หรือให้ข้อคิดอะไรบางอย่างกับคุณผู้อ่านได้ไม่มากก็น้อยนะคะ

ใคร..ก็กำลังมีปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ ในชีวิต อย่าท้อนะคะ..

บางครั้งอุปสรรคก็เข้ามาเพียงเพื่อท้าทายศรัทธาและความกล้าหาญขอตัวเราเท่านั้น

ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง..

อุปสรรคจะทำให้เราค้นพบศักยภาพที่ยิ่งใหญ่ขอตัวเรา ซึ่งเราสามารถจะชื่นชมและภูมิใจ

กับมันไปได้ตลอดชีวิตของเราเลยล่ะคะ

ขอเพียงแค่ว่าเรามีศรัทธาในความถูกต้องดีงาม และมีทัศนคติเชิงบวก

ในการมองปัญหาให้เป็นเท่านั้น

เอาใจช่วยและเป็นกำลังใจให้จริงๆ ค่ะ